

Ioana ANGHEL ICHIM

Gulliver și Tândărică

Neîndoielnic este faptul că spectacolul de păpuși și marionete reprezintă o altă dimensiune a artei teatrale, pornind de la tipul de public, dramaturgie adecvată și mergând până la moduri de exprimare și abilități artistice specifice. Ceea ce însă reprezintă (după sufletul meu – ce-i drept) diferența majoră dintre spectacolul de „animație” și cel de teatru „clasic” este trăirea efectivă, până la depășirea autocenzurii chiar, uneori, într-o lume fantastică, guvernată de cele mai multe ori de delimitări clare, bine definite (binele și răul, uriașul și minusculul, frumosul și urâtul). Un teatru fără nuanțe de gri, ci doar în alb și negru. Un teatru care fascinează deopotrivă atât copilul determinat de vârsta fizică cât și copilul rămas închis în sufletul și mintea adultului. Forța cu care explodează o sală plină de copii în ajutorul eroului nefericit, oropsit, atracția exercitată asupra învățătoarelor, „paznici” la capăt de rând, dorința tuturor (inclusiv a celor mari) de a cânta, de a ține ritmul muzicii prin bătăi din palme sunt atribute evidente ale teatrului pentru copii.

· Gândindu-mă la cele de mai sus, am pornit într-o zi de sfârșit de noiembrie spre Galați la «Festivalul Național de Păpuși și Marionete „Gulliver”», ajuns la ediția a IX-a. Speram atunci că voi „trăi” câteva zile în lumi fantastice, că mă voi „întâlni” cu eroi cunoscuți doar din cărțile de povești. Intenția, atât a organizatorului – Teatrul „Gulliver” din Galați, cât și a Directorului Festivalului – criticul și scriitorul Mircea Ghițulescu, a fost evident aceea de a prezenta un număr cât mai mare și mai variat de spectacole (11 teatre, 17 spectacole, plus secția de Arta Actorului pentru teatru de păpuși și marionete a U.N.A.T.C.); de la Shakespeare și Andersen la Creangă,

întâlnindu-i atât pe „celebrii” *Winnie Pooh*, *Don Quijote* și *Pinocchio*, cât și pe mai puțin „universalii” *Ivan Turbincă* și *Făt Frumos din lacrimă*, repertoriul s-a dovedit realmente divers.

Discrepanța însă dintre calitatea artistică a spectacolelor a constituit punctul slab al festivalului. Remarcabilă prin valoare a fost prezența Teatrului Tândărică cu două spectacole – *Capra cu trei iezi* și *Frumoasa și bestia* – amândouă o bucurie pentru întreg publicul, maturi și copii la un loc. Au încântat ochiul prin frumusețea și spectaculozitatea păpușilor (scenografia, costumele și păpușile: Cristina Pepino), urechea prin muzica realizată de Dan Bălan, sufletul și spiritul spectatorilor prin modul de „istorisire” a poveștilor și prin farmecul interpretării (atât în cazul *Caprei cu trei iezi*, adaptarea: Cristian Pepino, regia Gabriel Apostol, cât și al *Frumoasei și bestiei*, versiunea scenică și regia: Cristian Pepino), trupa teatrului mustind efectiv de actori înzestrați din belșug cu imaginație și talent.

Independent de demonstrația de virtuozitate făcută de Teatrul Tândărică, am remarcat apariția unei școli neoficiale (de altfel imperios necesare) de regizori specializați în teatrul de animație, „școală” formată în jurul lui Cristian Pepino. Foștii lui studenți din cadrul Secției de Actorie pentru teatrul de păpuși și marionete, actualii actori ai Teatrului Tândărică, au purces, sub îndrumările călăuzitoare ale regizorului și profesorului, la realizarea unor spectacole ce s-au dovedit valoroase prin opțiune, montare, aspect vizual. Palmaresul Festivalului susține, de altfel, afirmația făcută. Cei trei actori-regizori ai Teatrului Tândărică, Daniel Stanciu, Gabriel Apostol și Ionuț Brancu, au fost răsplătiți fiecare cu premii pentru

montările prezente în festival. Primului i se datorează câștigarea Marelui Premiu de către Teatrul „Gulliver” din Galați pentru „Pinocchio”, iar celorlalți doi, li s-a acordat Premiul pentru debut, *ex-aequo*, pentru *Capra cu trei iezi* și, respectiv, *Punguța cu doi bani*, montată la Teatrul „Anton Pann” din Râmnicu Vâlcea. Prezența acestei noi generații de regizori talentați

dar și pregătiți pentru specificul teatrului de păpuși și marionete ne îndreptățește să sperăm într-o omogenizare a calității spectacolelor, desigur omogenizare în valoare și performanță și nu în amatorism și vetust, așa cum, spre întristarea spectatorului, am remarcat la multe spectacole prezentate în festival de unele teatre din țară.

PALMARESUL FESTIVALULUI:

- Marele Premiu: *PINOCCHIO* după Carlo Collodi, Teatrul Gulliver – Galați. Regia (și versiunea scenică): Daniel Stanciu. Scenografia: Daniela Voicilă-Drăgulescu.
- Premiul pentru regie: CRISTIAN PEPINO pentru spectacolele *Frumoasa și bestia*, Teatrul „Tândărică” – București, *Crăiasa zăpezilor*, Teatrul de Păpuși – Constanța și *Spărgătorul de nuci*, Teatrul de Marionete – Arad.
- Premiul pentru scenografie: CRISTINA PEPINO pentru scenografia spectacolului *Capra cu trei iezi* – Teatrul „Tândărică”, București.
- Premiul pentru debut – *ex-aequo*: GABRIEL APOSTOL pentru regia spectacolului *Capra cu trei iezi* – Teatrul „Tândărică”, București și IONUȚ BRANCU pentru regia spectacolului *Punguța cu doi bani* – Teatrul „Anton Pann”, Râmnicu Vâlcea.
- Premiul special al juriului: LILIANA GAVRILESCU – Teatrul „Tândărică”, București pentru interpretarea rolurilor „ledul cel mic” din spectacolul *Capra cu trei iezi* și „Fata cea slabă” din *Frumoasa și bestia*.
- Premiul „DAN GANEA”: Teatrul de Animație „Vasile Alecsandri”, Bacău pentru opțiunea repertorială – *Poveste chinezească* de Ana Ripka-Rus.

Elisabeta POP

„Și răul prinde bine la ceva”...

Încep, contrar obiceiului, prin a felicita conducerea teatrului pentru opțiunea repertorială. Un spectacol pentru copii se impunea cam de multșor la Secția română a teatrului orădean. Varianta dramatizată pe care a ales-o regizorul Ion Cibotaru aparține, bănuiesc, unui scriitor basarabean, pe nume Gheorghe Calamanciuc, și este, o spunem de la început, cu foarte mici excepții, bună, într-o românească frumoasă, curată. În plus, regizorul a mizat pe trupa tânără a teatrului. Și bine a făcut: actorii joacă mai toți cu poftă, cu plăcere și transmit acest sentiment de bucurie și publicului tânăr, și... foarte tânăr. Sunt jucăuși și veseli, iar voia bună e contaminantă.

Arhicunoscutul basm, chiar cu Împărați, Crai, cu Harap și Spân, cu prințese frumoase

este povestit de grupul de personaje ce vor intra ulterior în *POVESTE*, ca un alai petrecăreț care tot „amenință” publicul că „din poveste mult mai este”... Și, într-adevăr, în decorul simplu, din perdele, cu câteva elemente auxiliare (cort, o lună, un soare, panglici) se nasc, sub ochii copiilor, când palatul lui Verde Împărat, când cel al lui Roș Împărat, când drumul lung al Spânului celui rău sau al lui Harap-Alb curajos și răbduriu. tandru și învingător în cele din urmă.

Foarte bun atât ca interpretare, cât și ca prezență (costume, accesorii) ni s-au părut Șerban Borda (*Harap-Alb*), Alexandru Rusu (*Calul*), Adrian Locovei (*Spânul*). Din păcate, măștile simpaticelor personaje *Gerilă*, *Setilă*, *Păsări-Lăți-Lungilă*, etc. s-au dovedit